

תפ"ח 19273/08/15 - מדינת ישראל נגד אמל אבו סאלח (עציר, בשירה מחמוד (עצורה בפיקוח

בית המשפט המחוזי בנצרת

תפ"ח 19273-08-15 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'
לפני כבוד הסגן נשיא בנימין ארבל - אב"ד
כב' השופט שאהר אטרש,
כב' השופט יונתן אברהם
מדינת ישראל
המאשימה:

24 נובמבר 2016

נגד

הנאשמים:

1. אמל אבו סאלח (עציר)
2. בשירה מחמוד (עצורה בפיקוח)

נוכחים: בשם המאשימה: עו"ד אורית קורין

בשם הנאשם 1: עו"ד אביגדור פלדמן ועו"ד אריאל פיצ'וטקה

בשם הנאשמת 2: בעצמה וע"י ב"כ עו"ד שלומי בלומנפלד

הנאשם 1 הובא באמצעות הליווי

גזר דין

השופט בנימין ארבל, סגן נשיא:

1. בכתב אישום מתוקן אשר הוגש נגד הנאשמים במסגרת הסדר טיעון, יוחס להם ביצוען של העבירות הבאות:

לנאשם 1 - הריגה - עבירה לפי סעיף 298 + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין");

לנאשמת 2 - חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) + 29 לחוק העונשין.

2. נוכח הסכמת הצדדים התרנו לנאשמים לחזור בהם מכפירתם ולאחר שהובהר לנו כי הנאשמים מבינים את משמעותם של ההסדר וההודאה בעובדות כתב האישום המתוקן, הרשענו אותם בהכרעת דין מיום 17.7.2016 על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן.

הסדר הטיעון שנערך בין בעלי הדין כולל גם הסכמה לגבי טווחים בעניין העונש, כאשר בעניינו של הנאשם 1 טוענת עמוד 1

המאשימה ל-8 שנות מאסר וההגנה ל-7 שנים; ובעניינה של הנאשמת 2 טוענת המאשימה לשנתיים מאסר בפועל וההגנה לשנה וחצי. כן הוסכם, כי לאחר שיתקבלו תסקירי שירות המבחן, יטענו הצדדים באופן פתוח לעניין עונשים נלווים לשני הנאשמים.

עובדות כתב האישום המתוקן

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, נוכח מלחמת האזרחים הקשה שמתנהלת בסוריה בין תומכי המשטר למתנגדיו, מעניקה ישראל מדי פעם, כמחווה הומניטרית, טיפול רפואי לפצועי הקרבות. על רקע זה, ביום 22.6.2015 בסמוך לשעה 20:00, הגיעו למצפה שלגים בחרמון שני פצועים סורים מן הקרבות המתנהלים במדינתם, מונזר ח'ליל ועלא שעבאן (להלן - "ח'ליל" ו"שעבאן", וביחד - "הפצועים הסורים"), לקבלת טיפול רפואי בישראל. הפצועים הועברו אל אמבולנס צבאי כשהם בהכרה מלאה, סובלים מפציעות ירי בגפיהם התחתונות ומצבם מוגדר "קל".
עוד מסופר בכתב האישום המתוקן כי בסמוך לשעה 21:15 הגיע האמבולנס - עם הפצועים הסורים וצוות שכלל נהג, חובש ופרמדיקית - מלווה בניידת משטרה צבאית אל מג'דל שמס, וכי תושבי הכפר עצרו את תנועתו של האמבולנס והחלו להתקהל סביבו ולתקוף אותו. לאחר שעלה בידי הנהג לחלץ את האמבולנס מההמון, הוא החל להתקדם אל עבר הישוב נווה אטי"ב, שם הוא עצר בסמוך לשעה 21:30 והמתין לאישור להמשיך בנסיעתו, לאחר ששמשת האמבולנס נשברה דקות קודם לכן, במג'דל שמס, בידי ההמון הזועם.
4. במקביל להגעתם של כוחות צבא אל האמבולנס, אשר הזנקו אל הזירה בעקבות האירועים האלימים, נאספו סביב האמבולנס אזרחים דרוזים, כשחלקם רעולי פנים מצוידים בשרשראות ברזל, מקלות ואבנים והחלו להסתער עליו. בעקבות ההסתערות עזבו הנהג והחובש את האמבולנס ובמהלך חילוץ הפרמדיקית מתוכו נפצע קצין צה"ל בראשו.
בעוד ההמון מסתער על האמבולנס ומנסה לחטוף את הפצועים הסורים, נעשו מספר ניסיונות בידי החיילים למלט את האמבולנס מהמקום, אולם ניסיונות אלה לא צלחו והסתיימו בפציעתם של מספר חיילים.
5. עוד עולה מכתב האישום המתוקן, כי הפצועים הסורים הוצאו בידי ההמון מהאמבולנס, הוכו ונחבלו בכל חלקי גופם באמצעות קרשים, מקלות, אבנים ושרשראות ברזל, וכן נבעטו באכזריות. בעת שח'ליל היה מוטל פצוע על הקרקע, הצטייד הנאשם 1 בקרש וחבט מספר פעמים, בעוצמה, בפלג גופו העליון. מיד לאחר מכן המשיך הנאשם 1 והטיח סלע במותנו הימנית של ח'ליל. במקביל, הטיחה הנאשמת 2 בעוצמה, מספר פעמים, סלע בפלג גופו העליון של ח'ליל.
6. לאחר שסברו כי הביאו למותם של הפצועים הסורים, הניחו להם הנאשמים, יחד עם יתר הנוכחים. הפרמדיקית בדקה את הפצועים וגילתה כי עודם חיים ולכן החלה לטפל בהם. משראה זאת ההמון הזועם, הוא שם פעמיו אל עבר הפצועים במטרה להשלים את המשימה ולהורגם אולם, בטרם עלה בידי ההמון לסיים את מלאכתו, הצליחו כוחות הביטחון למלט את הפצועים מהמקום ברכב צבאי אל מנחת קרוב, כאשר שניהם במצב קשה עד אנוש. במנחת נקבע מותו של ח'ליל ואילו שעבאן פונה במצב אנוש לקבלת טיפול רפואי בבי"ח.
7. כאמור, גרמה הנאשמת 2 במעשיה, יחד עם אחרים לחבלה חמורה לח'ליל, ואילו הנאשם 1 גרם, יחד עם

אחרים, למותו של ח'ליל.

תסקירי שירות המבחן:

8. עם הרשעתם של הנאשמים ביום 17.7.2016 הורינו, לבקשתם של הצדדים ובהתאם להסכמות ביניהם, על הכנת תסקירי שירות מבחן בעניינם.
9. תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם 1 הוגש לתיק בית המשפט ביום 26.10.2016 ובעניינה של הנאשמת 2 ביום 10.10.2016. בשני התסקירים סקרו קצינות המבחן את נסיבותיהם האישיות והמשפחתיות של הנאשמים, ופרטו את המלצות השירות לגבי כל אחד מהם כמפורט להלן:
10. הנאשם 1 הינו רווק בן 22 מהעדה הדרוזית ברמת הגולן, התגורר עד למעצרו בבית הוריו במג'דל שמש. הנאשם 1 השלים 12 שנות לימוד ועסק בעבודות בנין וחשמל. משפחתו בעלת השקפת עולם שמרנית ונוקשה ואין לחובתו הרשעות קודמות בפלילים.
11. התרשמותו של שירות המבחן הינה כי הנאשם 1 מתקשה לראות את עצמו באופן נבדל מהאחר, וכי התנהלותו בעת ביצוע העבירה מבטאת צורך לא בשל בחיפוש אחר זהות ותפקיד ורצון להרגיש שייך ושווה, כדרך לחיזוק זהותו החברתית. בנוסף, יתכן כי פעל לשחרור לחצים אשר הצטברו בו בשל התנאים בהם גדל, והכל מבלי לבחון את המחיר הכרוך בכך. עוד מצוין בתסקיר כי מחד, הנאשם 1 ממוקד בפגיעה בו ובבני משפחתו כתוצאה מביצוע העבירה ומאידך, כי הוא מקבל אחריות למיחוס לו בכתב האישום המתוקן ושולל תכנון מוקדם לעבירה.
12. שירות המבחן סבור כי קיים סיכון להישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד, מבלי לציין באיזו מידה וכן הוא מצוין, כי הנאשם 1 הביע נכונות לקבל טיפול במסגרת הכלא. שירות המבחן ממליץ על שילובו בתכנית טיפול מתאימה.
13. הנאשמת 2 בת 49, נשואה ואם לארבעה ילדים, בת העדה הדרוזית ותושבת מג'דל שמש גם היא. הנאשמת 2 השלימה 4 שנות לימוד בלבד ועובר למעצרה עסקה בעבודות ניקיון ומשק בית. שני הוריה של הנאשמת 2 ילידי סוריה ולה ולבעלה בני משפחה בסוריה, אשר חלקם נהרגו במהלך הקרבות המתנהלים שם. לדברי הנאשמת 2, היא הצטרפה להפגנות שהתקיימו בכפרה מתוך תחושת זעם, תסכול וחוסר אונים. לא קדם תכנון מוקדם לעבירה והיא גם לא נתנה דעתה להשלכות שעשויות להיות למעשיה.
14. מצוין בתסקיר כי ביתה הצעירה של הנאשמת 2, בת 12, הייתה עדה למעצרה של אמה בידי המשטרה ונזקקה לטיפול נפשי בשל הקשיים הרגשיים שפתחה בעקבותיו. עוד עולה מהתסקיר, כי כיום מקבלת הבת טיפול רגשי פרטני בשילוב עם טיפול תרופתי וכי היא ניסתה לפגוע בעצמה מספר פעמים.
- קצינת המבחן מציינת, כי הנאשמת 2 הביעה חרטה על מעשיה, אולם התרשמותה היא כי הנאשמת 2 אינה חשה רגשות אמפטיה כנים כלפי נפגעי העבירה וכי היא עסוקה בעיקר בעוצמת הפגיעה שמעשיה הסבו למשפחתה הגרעינית ובפרט לבתה הצעירה.
15. לנאשמת אין הרשעות קודמות בפלילים. במקרה שלפנינו, להערכתה של קצינת המבחן, השתתפותה של הנאשמת 2 באירועים נבעה מתוך צורך לקבל הכרה והעצמה מצד הסביבה.
16. עוד מצוין בתסקיר, כי הנאשמת 2 הייתה עצורה במשך למעלה משנה ולדבריה, התקשתה להכיל את

הסיטואציה ושמרה על מרחק מהעצורות האחרות. להערכת השירות, הנאשמת 2 בעלת תלות רגשית רבה בסובבים אותה, אולם היא מתקשה להיעזר בגורמי תמיכה בסביבתה. כן ניכר שהיא מתקשה לבטא את צרכיה, והדבר מקשה על יכולת הסתגלותה למצבים מורכבים בחייה. בנוסף, הנאשמת 2 פועלת לעיתים מתוך תמריץ רגעי וללא שיקול דעת, והיא עשויה להגיב למצבים שונים בצורה שאינה מווסתת או מחושבת.

17. להערכת השירות, מאסר בפועל לתקופה ממושכת עלול להוביל להשלכות קשות מבחינת מצבה הרגשי של הנאשמת 2 וחוסנה הנפשי של בתה הצעירה. התרשמותו של השירות הינה כי לא מדובר באישה בעלת קווי אישיות עברייניים והמלצתו היא שלא למצות את הדין עמה.

טיעוני המאשימה לעניין העונש

18. באת כוח המאשימה עמדה על חומרתו של האירוע והדגישה את האלימות והאכזריות שהסתיימו במותו של אחד הפצועים הסורים ובפציעה אנושה של חברו. לשם המחשת האלימות הקשה במקום מפנה באת כוח המאשימה לסרטון שצולם בזירה. (סרטון זה לא נתקבל כראיה בתיק).

19. לטענת באת כוח המאשימה, חומרתן של העבירות בהן הורשעו הנאשמים מחייבת השתת סנקציה משמעותית ומכאיבה, אשר תשקף את הסלידה של החברה ממעשיהם ותעביר מסר ערכי חד וברור, לא רק לנאשמים, אלא לכלל ההמון שנכח בזירה ונטל חלק בליניץ'.

20. באת כוח המאשימה מציינת כי הערך החברתי המוגן הינו, בראש ובראשונה, קדושת חיי אדם באשר הוא, ערך מקודש שאין להתיר לאיש לפגוע בו.

21. בנוסף, מדגישה באת כוח המאשימה כי אירועי ליניץ' דוגמת האירוע דנן נדירים. קרוב לכך לכאורה, אולי, אירוע הליניץ' שאירע בשפרעם, בחייל עדן נתן זאדה. ברם זה נבדל באופן מהותי מענייננו, ואין מקום להשוואה בין שני המקרים. עולה אפוא, כי בפועל לא קיימת פסיקה ממנה ניתן ללמוד מהו רף הענישה הנהוג בעבירות מסוג זה. על כן, מבקשת באת כוח המאשימה ללמוד מפסיקותיהם של בתי המשפט על החומרה הרבה בה רואים את הפגיעה בחייהם של חפים מפשע.

22. בהתחשב בקשיים הראייתיים בתיק, מציעה באת כוח המאשימה מתחם עונש הולם כדלקמן:
לנאשם 1 - בגין עבירת ההריגה, מתחם שבין 8-13 שנות מאסר, ולנאשמת 2 - בגין עבירת החבלה בכוונה מחמירה, מתחם של 2-5 שנות מאסר. לדבריה, בהתאם להסדר הטיעון בין הצדדים, הסכימה המאשימה לטעון לגבי כל אחד מהנאשמים לעונשי מאסר ברף התחתון של המתחמים, כך שעל הנאשם 1 ייגזרו 8 שנות מאסר בפועל ועל הנאשמת 2 - שנתיים. באת כוח המאשימה מדגישה כי בהסדר הטיעון שוקללו כל הנימוקים לקולא שעמדו לזכות הנאשמים - הודאה, נטילת אחריות, חיסכון בזמן שיפוטי ועברם הנקי של הנאשמים. על כן, היא מבקשת מבית המשפט שלא יתן לנאשמים אף הקלה נוספת בעונשם וכי בנוסף לעונשי המאסר יוטל על כל אחד מהם מאסר על תנאי וקנס גבוה.

23. באת כוח המאשימה מדגישה כי לביצוע העבירות בידי הנאשמים קדם תכנון, בפרק הזמן שחלף מתחילתו

של אירוע הלינץ' במג'דל שמש ועד סיומו בנווה אטי"ב; כי הנאשמים ביצעו את המעשים כמעשה נקמה במורדים הסורים; כי חלקם היחסי של הנאשמים היה דומיננטי ותרם בבירור למותו של ח'ליל ולפציעתו האנושה של חברו, וכי הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה הינו חמור ביותר.

טיעוני בא כוחו של הנאשם 1:

24. לטענת הסנגור, הנאשם 1 היה בן פחות מ-21 שנים בעת שביצע את העבירה. לנאשם אין הרשעות קודמות והוא ניהל אורח חיים נורמטיבי. הנאשם 1 לא יזם את המעשה ולא קדם לו תכנון מוקדם, אלא הוא נסחף עם ההמון ומתוך להט הרגע. כמו כן, הנאשם 1 הודה כבר בחקירתו במשטרה ולא ניסה להרחיק את עצמו מהאירוע והוא גם מביע חרטה וצער על מעשיו. עוד מבקש הסנגור להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם 1 ומדגיש כי למרות שמדובר באירוע רב משתתפים, רק הנאשם 1 והנאשמת 2 הועמדו לדין, בעוד שכלל לא ברור אם הנאשם 1 הוא שתרם את התרומה העיקרית לקיפוח חייו של ח'ליל.

טיעוני בא כוחה של הנאשמת 2:

25. לטענת הסנגור, הנאשמת 2 שהתה במעצר במשך שנה ועשרה ימים, כך שבהתאם להסדר שגובש בין הצדדים - יוטל עונש בין 18 ל-24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרה - ואם תתקבל עמדת ההגנה, הרי שצפויה לה תקופת מאסר בת כ-6 חודשים אותה תוכל ועדת השחרורים להמיר בשחרור מותנה. כן הוא מבקש שתנוכה מימי המאסר, באופן חלקי, התקופה במהלכה שהתה הנאשמת 2 במעצר בית באיזוק. לדבריו, אין לנאשמת הרשעות קודמות ועל פני הדברים, היא עומדת בתנאים לניכוי שליש מתקופת מאסרה, כך שקיים סיכוי ממשי שלא יהא עליה לשוב אל מאחורי סורג ובריה והיא תוכל להתייצב בפני ועדת השחרורים כשהיא מגיעה מביתה ולא ממקום מאסרה. עוד מציין הסנגור, כי בהתאם להלכה שקבע בית המשפט העליון, לא בנקל ישוב אדם לשהות מאחורי סורג ובריה לאחר ששחרר לביתו.

26. סנגורה של הנאשמת 2 מבקש מבית המשפט להתעלם מאותו חלק בסיכומי המאשימה בו היא מפנה את בית המשפט - על מנת שילמד על חומרת המקרה - לסרטון שלטענתו כלל אינו בגדר הראיות בתיק דנן. כן הוא טוען, כי גם לגרסת המאשימה השתתפו באירועים נשוא ההליך רבים נוספים ואין ספק כי כל אחד ואחד מהם עבר על חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998 ויחד עם זאת, לא הוגשו נגד איש מהם כתבי אישום בגין העבירה. בהתאמה, עומדת לנאשמת גם טענת הגנה מן הצדק בהיותה אחת משני הנאשמים היחידים בעבירה, שנעברה על ידי המון רב. כן הפנה סנגורה של הנאשמת 2 להמלצתו של שירות המבחן שלא להטיל על הנאשמת 2 עונש מאסר ממושך וטען כי גם האינטרס הציבורי לא ייפגע מקום בו הנאשמת 2 לא תחזור למאסר.

27. הסנגור הפנה לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 532/71 **בחמוצקי נ' מדינת ישראל**, פד"י כו(1) 543 וטען כי די לבית המשפט בעצם הבעת החרטה מצד הנאשמת 2 ואין כל משמעות למניעה או לטעמים ביסודה, שכן בית המשפט לא ישקול את שיקולי המוסר שביסוד הודאתה.

28. לעניין העונשים הנלווים טוען הסנגור, כי מאחר וח'ליל נפטר, אין טעם להטיל על הנאשמת לשלם פיצויים ומאידך, נוכח מצבה הכלכלי הקשה, הטלת עונש קנס שקול להשבתה למאסר בדלת האחורית. בהתאמה, הוא מבקש כי העונש הנלווה שיוטל על הנאשמת 2 יהיה עונש צופה פני עתיד.

29. הנאשם 1 ניצב בפניו, הביע חרטה על מעשיו וביקש את סליחתו של בית המשפט ושל המדינה והתחייב שלא יחזור על המעשים בעתיד.
גם הנאשמת 2 הביעה חרטה על מעשיה והתנצלה. בנוסף, ביקשה הנאשמת 2 את רחמי בית המשפט והתחשבות במצבה ובמצבם של ביתה הקטנה ויתר בני משפחתה.
באת כוח המאשימה התנגדה לבקשת סנגורה של הנאשמת 2 לניכוי ימי המעצר באיזוק אלקטרוני מימי המאסר.

דין:

מבוא:

30. עניין לנו בפרשה מחרידה וחמורה מאין כמותה. מדינת ישראל, באמצעות אנשי הרפואה של צה"ל, גמלה בדעתה לטפל בפצועי קרבות המתחוללים בתוך תחומי סוריה. רכב פינזי רפואי וצוותו, אשר ביקשו לפנות את הפצועים לשם קבלת טיפול רפואי, הותקף על ידי המון פורעים צמא דם, אשר שאף לפגוע בגופם ואף בחייהם של אותם פצועים חסרי ישע. המדובר בפעולה אלימה ואכזרית של מספר רב של פורעים, אשר גמרו בדעתם לבצע מעשה תקיפה מחריד ומעורר חלחלה, ללא כל שמץ של חמלה, בבני אנוש חסרי ישע.

אם המילה "ליניץ" אינה מוזכרת בכתב האישום, הרי מילה זו ריחפה בחלל בית המשפט בעת שמיעת הראיות פעם אחר פעם. כל הנוכח באולם בית המשפט הבין כי אכן המדובר באותו מעשה נואל, המזכיר תקופות חשוכות, שאינן עולות בקנה אחד עם ערכיה של חברה אנושית מתוקנת. תופעה זו, של התקבצות המון פורעים, המחליטים ליטול את החוק לידיהם ולתקוף בני אנוש באופן אכזרי וחסר כל חמלה, הינה תופעה שיש להילחם בה ולהכחידה מסדר יומה של כל חברה מתוקנת.

31. אמנם הצדדים הגיעו בפרשיה שלפנינו לכלל הסדר טיעון, אשר בדעתנו לכבדו, אולם קודם שהגיעו לכלל הסכם זה, הושמעו באולם בית המשפט ראיות, אשר מהן ניתן היה ללמוד על האווירה ששררה בשתי הזירות בהן בוצע מעשה הליניץ, ועל ההתלהמות והאכזריות שאפפו את המעשים. המעשים בוצעו על ידי מספר רב של אנשים, אשר תקפו את האמבולנס בו הוסעו הפצועים, שלפו את הפצועים באכזריות מתוך האמבולנס והיכום, בין בידיהם, בין בבעיטות ברגליהם, ובין באמצעות חפצים שונים בהיותם שוכבים חסרי ישע על הקרקע לצד האמבולנס. כתוצאה מכך קופחו חייו של אחד מן הפצועים ואילו השני נפגע קשות (אנו מפנים לעניין מעשים אכזריים אלה לעדויות החיילים אשר העידו בפנינו בישיבות יום 25.1.16 ו- 31.1.16 - וביניהם אותם חיילים אשר נסעו באמבולנס כגון הנהג זרביאלוב, החובש חריזמן והפרמדיקית אנסטסיה זורין. כמו כן, נשמעו עדויות חיילים נוספים, אשר נכחו בזירה והעידו על המהומה שהתרחשה במקום). נכון אמנם כי בפרשייה נטלו חלק פורעים רבים. במהלך שמיעת הראיות הסתבר, כי משטרת ישראל לא הצליחה לאתר את המעורבים, באופן שניתן יהיה להביאם לדין, פרט לשני הנאשמים שלפנינו.

32. אין מחלוקת כי שני הנאשמים היו חלק מאותו המון פורעים, אשר תקף את הקורבנות חסרי הישע באופן אכזרי וחסר כל חמלה. שני הנאשמים הודו בעבירות המיוחסות להם, ובהתאם יש לגזור עתה את דינם, תוך התחשבות במכלול הנסיבות שהובאו, כולל אופיו המגונה של מעשה התקיפה במסגרת התפרעות המונית זו

של מעשה ליניץ'.

הערך המוגן:

33. הערך המוגן הינו ערך קדושת חיי האדם, זכותו לשלמות גופו, להגנה על כבודו, יהיה מוצאו אשר יהיה, תהייה השתייכותו הלאומית אשר תהייה. באשר אדם הוא, זכאי הוא לקבל הגנה כאמור. אין לפגוע בערכים אלה, גם לא מטעמים לאומיים כלשהם, אלא באמצעות הליכים חוקיים.

34. לעניין זה, אין לנו אלא להצטרף לדברי באת כוח המאשימה באשר לאופיו של האירוע מעורר החלחלה, באשר לאלמוניות, לאכזריות ולדרך בה נרמס עד עפר כבודם של הקורבנות, תוך נטילת חייו של אחד מהם. אין ספק כי אירוע כזה זר לערכי הלאום והאתוס של מדינת ישראל. אסור לו לאירוע כזה שיקרה במדינה מתוקנת ודמוקרטית שוחרת חוק.

הסדר הטיעון

35. עד כה אמרנו דברים כלליים, הנוגעים לשני הנאשמים גם יחד. כיוון שכל אחד מן הנאשמים שלפנינו הורשע בעבירה שונה, אשר לצידה נקבעה רמת ענישה שונה לחלוטין, נמשיך עתה ונלך בהתאם לעקרון המנחה של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו שביצע כל אחד מבין הנאשמים, מידת אשמו של כל נאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. הכל בהתאם להוראת סעיף 40ב' לחוק העונשין. במקרה שלפנינו, הסכימו הצדדים לטעון לגבי עונשים הנראים להם כמתאימים. יש לראות בהסכמה זו משום הסכמה לקביעת עונשי מקסימום ומינימום לגבי כל אחד מן הנאשמים. בנסיבות העניין, הרי בבואנו לבחון את הסכמות הצדדים, יש לבחון האם ענישה מוסכמת זו עומדת בכללי הענישה על-פי הפסיקה המקובלת לגבי עבירות מעין אלה, על מנת לראות האם יש מקום לאשר את הסדר הטיעון אליו הגיעו בעלי הדין.

36. לעניין זה נציין כי בהתאם לדברים שנפסקו לאחרונה בע"פ 2524/15 **שפרנוביץ נ' מדינת ישראל** (8.9.2016), כאשר הצדדים מגיעים להסדר טיעון ובו מתווה לקביעת העונש, הרי השיקולים התומכים בגיבוש הסדרי הטיעון אינם חופפים בהכרח לשיקולי הענישה, אותם נועד תיקון 113 לחוק העונשין להסדיר. בהתאם, הניסיון להתאים את כלל השיקולים הנמנים בתיקון 113 על הסדר הטיעון עלול לגרום לעיוות מסוים של כוונת הצדדים שעמדה בבסיס הסדר הטיעון. דברים אלה נאמרו גבי מקרה בו הצדדים הסכימו וביקשו מפורשות שלא לטעון למתחם העונש. מכל מקום, הוסיף בית המשפט וקבע כי כאשר הצדדים מניחים בפני בית המשפט הסדר טיעון הכולל טווחי ענישה או רף עליון, עדיין יש משמעות רבה לגבול העליון של העונש לו טוענת התביעה בגדרי ההסדר. במקרה שלפנינו, נראה בעליל כי מקורו של הסדר הטיעון בקשיים ראייתיים שעמדו בפני הצדדים. קשיים אלה מהווים משום שיקול לגיבוש הסדרי טיעון שאינם עולים בהכרח עם שיקולי הענישה אותם נועד תיקון 113 לחוק העונשין להסדיר. עובדה זו אינה מונעת מבעד המאשימה להציב בפנינו מתחם ענישה המושך כלפי מעלה, מתחם עליו הוצבע בפסק דין **שפרנוביץ** כמתחם שאינו הולם.

37. שני הצדדים הגישו דברי פסיקה באשר לרמת הענישה הנוהגת בעבירות כגון אלה שבהן הורשעו שני

הנאשמים. עבירות אלה, מעצם טיבן וטבען כוללות מנעד רב של נסיבות ובהתאם אף הענישה שונה. ראה כדוגמה לעניין זה, את דבריו של כב' השופט זילברטל בבית המשפט המחוזי בירושלים בת"פ 1228/01 **מדינת ישראל נ' מחמוד ג'לאל** [11.4.2002]. על כן, יש להעניק חשיבות יתרה לנסיבות אשר הביאו את בעלי הדין להגיע להסדר אליו הגיעו. לעניין זה נציין כי בטרם נמנו הצדדים והסכימו על הסדר הטיעון שהוגש לאישורנו, תלויה הייתה ועומדת בקשה להגשת ראייה - שנתפסה על ידי הצדדים כראייה קרדינלית - והיא תיעוד חזותי בוודיאו (אליו התייחסו בעלי הדין כאל "הסרטון") של האירוע, אשר קיימת הייתה מחלוקת של ממש לגבי קבילותו. הסדר הטיעון חסך את הצורך להכריע בסוגיה זו.

38. בשל הנסיבות שהביאו את הצדדים בענייננו להסדר, כמו גם העובדה שהצדדים הסכימו מראש על טיעונים לעונשים שהפערים ביניהם מצומצמים מאוד וכמעט ואינם מותרים מתחם תמרון של ממש לבית המשפט, רואים אנו עצמנו רשאים להתייחס להסכמותיהם אלה של הצדדים באותן אמות מידה בהן בוחן בית המשפט הסדר "תפור", הכולל בתוכו אף הסכמה גבי העונש. אולם, לעולם יותר שיקול הדעת לבית המשפט, האם לאשר את הסכמת הצדדים או לסטות ממנה, ולשם כך עליו ליתן דעתו בשלב הראשון למתחם הענישה ההולם. ראה: ע"פ 3856/13 **שי גוני נ' מדינת ישראל** (3.2.2014). ברם, קיימים מקרים, כגון אלה שנדונו בע"פ 2524/15 שהובא לעיל, בהם נקבע, כי משהסתבר כי השיקולים העומדים בבסיס ההסדר הם ענייניים ואין בהם משום חריגה מרמות הענישה הנוהגות בשים לב לשיקולים אלה, לא יחרוג בית המשפט מרמת הענישה שנתבקשה על ידי הצדדים. כפי שמצינו בע"פ 5611/14 **מנצור אבו עוואד נ' מדינת ישראל** (08.05.2016):

"אלא שככלל אין מקום להטיל עונש חמור מזה שביקשה התביעה, בהיעדרם של פער מהותי ובלתי סביר בעליל בין העונש המבוקש לבין העונש הראוי לדעת בית המשפט, או של נסיבות מיוחדות אחרות המצדיקות זאת".

39. על סבירותו של הסדר הטיעון והעובדה כי גם במקרים קשים של מעשי לינץ' יש והנסיבות מכתבות קביעת עונשים נמוכים יחסית, גם בעבירות של המתה, או נסיון להמתה, למדנו מפסיקת בית המשפט העליון שנגעה למעשי הלינץ' בחייל עדן נתן-זאדה. מובן כי באותו עניין היו נסיבות מקלות של קינטור קשה, כמאמר בית המשפט העליון:

"הקינטור של זאדה היה קשה. למעשה - אין למעלה הימנו. דברים אלה עומדים ביסוד העונשים הקלים יחסית שהושתו בפרשה זו על כל המעורבים" (ע"פ 278/14 ארקאן כורבאג' נ' מדינת ישראל, [16.06.2014].

(וראה גם את פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 193/14 **פאדי נסראללה נ' מדינת ישראל** [26.10.2014] בו נדונו הנאשמים האחרים באותה פרשייה, שהורשעו בעבירות של נסיון לרצח, חבלה בכוונה מחמירה ועבירות נוספות שנעברו במסגרת אותה התפרעות המונית והוענשו בעונשים קלים ביחס לעונשים המוצעים עתה על ידי בעלי הדין- ענישה מקלה זו אושרה על ידי בית המשפט העליון).

נכון אמנם, כי במקרה שלפנינו אין הנסיבות שהביאו למעשה הלינץ' זהות לאותו מקרה, ולו במעט, אך הנסיבות האחרות, והסכמת בעלי הדין הולמות את רמת הענישה עליה הסכימו בעלי הדין.

40. נוכח כל השיקולים שלעיל **מצאנו לאשר את הסדר הטיעון שבין בעלי הדין** ובגדרו את גבולות הענישה

שהותו על ידי בעלי הדין, שאינם חורגים ממתחם הענישה בנסיבות העניין עליהן הצבענו לעיל.

קביעת העונש המתאים:

41. בטרם נפנה לבחון את עניינו של כל אחד מן הנאשמים בנפרד, נשוב ונציין את חומרת העבירות שעברו השניים ואת רקע מעברן של עבירות אלה: מדובר על עבירות שנעברו במסגרת התפרעות של המונים, על רקע לאומני. על כך כבר אמר בית המשפט בע"פ 2285/05 **מדינת ישראל נ' אחסאן חאמד** [5.12.2005] את הדברים הבאים:

"הפרשה בה עוסקים הערעורים שבפנינו היא חמורה, וכאמור, אך בנס לא הסתיימה בתוצאה קשה פי כמה. היה זה פוגרום שבבסיסו עמד מניע לאומני, ואשר כוון לפגוע לא בחיילים של "צבא-כיבוש", ולא בעושי דברם של גורמי הביטחון, אלא באנשים תמימים שנקלעו לסביבה עוינת משום שטעו בדרכם. כלפי התנהגות שלוחת רסן זו אין לגלות הבנה או חמלה, וגם חרטה בדיעבד שהשמיעו המערערים משקלה מועט, הואיל וחוששני שלולא הופרעה מלאכתם, היה סופם של קורבנותיהם רע ומר. מכאן דעתי, שבנסיבות מסוג זה שיקולי הגמול וההרתעה הם העיקר, באשר זו הדרך להעביר לכל את המסר לפיו מי שחוטא בעבירות מסוג זה, עתיד לשלם על כך באובדן חירותו לתקופה ממושכת".

שיקולי החמרה אלה, עומדים בבסיס גזר הדין כשיקולים מנחים.

באשר לנאשם מס' 1:

42. הנאשם 1 היה חלק מן ההמון הזועם אשר הסתער על האמבולנס, כשהוא מצויד במקלות אבנים ושאר כלי משחית ושלף את הפצועים מהאמבולנס, תוך שהוא מכלה בהם את זעמו. הנאשם 1 עצמו הצטייד בקרש וחבט בעוצמה מספר פעמים בפלג גופו העליון של המנוח. לאחר מכן, הוא נטל סלע והטילו במתנו הימנית של המנוח. משפונה המנוח, בסופה של ההתפרעות והפגיעות שפגע בו הנאשם 1 ברכב צבאי שהובילו למנחת גיבור, הסתבר כי הוא נפח את נשמתו.

על התנהגותו של הנאשם 1 ניתן היה ללמוד מן העדויות שהושמעו בבית המשפט. יש לזקוף לחובתו של הנאשם 1 את העובדה כי הוא השתתף באירוע ליניץ' מתמשך, אשר תחילתו במג'דל שמש, המשכו במרדף אחר האמבולנס וסופו במעשה הליניץ' האכזרי שנעשה בפצועים הסורים בנווה אטי"ב. אמנם הנאשם 1 היה רק אחד מבין ההמון, אולם אין חולק על כך כי חלקו היה דומיננטי. הנזק שנגרם היה נזק מג'ורי - קרי גרימת מותו של המנוח ח'ליל. הנסיבות שהביאוהו לביצוע העבירה הינן נסיבות ממניעים לאומניים, המונעים מרצון נקמה במורדים הסורים על רקע מלחמת האזרחים בסוריה.

43. מנגד, הנאשם 1 הינו אדם צעיר, חסר עבר פלילי. מתסקיר המבחן שהומצא למדנו כי הינו אדם נורמטיבי בדרך כלל, חרף תנאים משפחתיים לא קלים. הנאשם 1 קיבל אחריות על מעשיו ואף הביע בפנינו את צערו על אשר עשה. ברם, מתסקיר שירות המבחן למדנו כי מדובר באדם אשר נסחף עם הממון מתוך להט ואימפולס בלתי נשלט עת שנחשף להסתה לאלימות. שירות המבחן מצביע על אישיות בלתי בשלה, העלולה להיגרר למעשים אלימים מתוך רצון לספק צרכים חברתיים כגון תחושת השתייכות ושוויון וחיזוק הזהות החברתית, תוך קבלת הכרה והעצמה, וכן לשם השגת ריגושים ושחרור לחצים. שירות המבחן קבע כי הוא עלול לפעול מתוך תמריץ רגעי, ובמצבים מורכבים הוא עלול להגיב באופן לא מווסת ואלים. על כן, קיים חשש של ממש להישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד.

44. העיד בפנינו אף השיח' הנכבד אבו סאלח, אשר ציין את אופיו החיובי של הנאשם 1 "כבחור טוב ושקט, אף פעם לא שמעתי שהוא עשה בלאגן, לא שמעתי שהוא הלך ועשה משהו לא טוב".

דעתנו ניתנה גם לדברים אלה כראיה לאופיו של הנאשם 1.

45. בשקלנו את כל השיקולים שלעיל, תוך שאנו נותנים דעתנו להסדר הטיעון ולהסכמה אליה הגיעו הצדדים במסגרת הסדר זה, ונוכח הקשיים שהביאו להסדר, סבורים אנו כי מן הראוי לקבוע את עונשו המתאים של הנאשם 1 סמוך לרף העליון המוסכם על הצדדים, דהיינו 7 שנות מאסר ו- 8 חודשים וכן קנס ומאסר מותנה.

הנאשמת 2:

46. כל הדברים אשר נאמרו לעיל ביחס לנאשם 1 באשר לחומרת מעשה העבירה, ההשתתפות במעשה הליניץ', תוך התכנסות במגדל שמס, מרדף אחרי האמבולנס וההתנפלות על הקורבנות תוך שימוש באמצעי חבלה (לגבי הנאשמת- שימוש בסלע), נכונים גם ביחס לחומרה היתרה שבמעשה של הנאשמת 2.

47. הנאשמת 2 הורשעה בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, והצדדים העמידו את מתחם טיעוניהם לענישה לגביה על תקופה שבין שנה וחצי לבין מאסר לשנתיים. בנסיבות העניין מדובר על מתחם נמוך, העומד בתחתית מתחם הענישה המקובל לגבי העבירות של חבלה בכוונה מחמירה. יש לזכור כי עבירה זו זכתה בפסיקה למנעד הענישה הרחב ביותר. על פי כתב האישום המתוקן, פגעה הנאשמת 2 במנוח ח'ליל בעוצמה רבה באמצעות סלע בפלג גופו העליון, תוך כוונה להטיל בו נכות או מום, או לגרום לו לחבלה חמורה. מסכימים אנו עם הסינגור, כי משלא הוגש סרט הווידאו כראיה, הרי אין לקבל את עמדת המאשימה לעניין זה, ולקבוע ממצאים על סמך הסרט. ברם, הנאשמת 2 הודתה בביצוע המעשים המיוחסים לה בכתב האישום המתוקן, והודיה זו, במיוחד שניתנה על רקע הראיות שהושמעו בעל-פה בפנינו על ידי החיילים שנחשפו לסרטון על ידי הסינגור, יש בה כדי להציג בפנינו את חומרת מעשה של הנאשמת. אין אנו מקבלים את הטענה כי מדובר באשת בית שקטה ושלווה, ואין אנו יכולים להתייחס אליה כאל קורבן כפי שהיא מוצגת בטיעוני הסינגור. שיקולים של שחרור מוקדם על תנאי, כשיקול להקלה בענישה, על מנת שלא להשיב את הנאשמת 2 אל בין כתלי הכלא, לאחר ששחררה ממעצר בפועל שנמשך למעלה משנה, אינם שיקולים ממן העניין, שעה שניצבים אנו מול עבירות כה חמורות ואל שיקולי הגמול וההרתעה - שהינם השיקולים החשובים בענישה המושתת על עוברי עבירה מעין זו. אין אנו מקבלים את הטיעון כי קיימת הלכה "מימים ימימה" שלא בנקל ישוב אדם לשהות

מאחורי סורג ובריח לאחר ששחרר. ההלכה המקובלת עלינו קבועה בחוק. החוק מציב בראש מסגרת שיקולי הענישה את עקרון ההלימה. עיקרון זה אומר כי על העונש להלום את חומרת העבירה.

48. אף אין אנו מקבלים את הטיעון כי שיקולי הגנה מן הצדק אמורים לעמוד לזכות הנאשמת, רק מחמת העובדה שפורעים אחרים לא נתפסו ולא הובאו לדין. במהלך המשפט נחשפנו לקשיים הראייתיים הקשים בפניהם עמדה המאשימה. קשיים אלה אף ניצבים בבסיס הסדר הטיעון. כך שלמעשה, בסופו של יום, יוצאת הנאשמת 2 נשכרת כתוצאה מהקשיים האמורים, ובכך סבורים אנו כי למעשה זכתה להקלה, אשר עשויה להיות שקולה בעת מעשה גזירת העונש לאותה הקלה אשר עשויה היתה לצמוח לה, לו קבלנו את טענת ההגנה מן הצדק. אין מקום להקל עליה פעם נוספת ובכך לחרוג חריגה רבתית מעקרון ההלימה.

49. הבאנו בחשבון גם את העובדה כי הנאשמת 2 שהתה במעצר מלא עד ליום 17.7.16 (שנה ו- 10 ימים) וכן שקלנו לעניין זה, לקולא, כי מאז ועד היום היא שוהה במעצר באיזוק אלקטרוני. אין אנו רואים מקום על פי הפסיקה לנכות את ימי מעצר הבית באיזוק אלקטרוני מתקופת המאסר (ראה לעניין זה ע"פ 7768/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** [20.4.2016]). דעתנו ניתנה גם לאמור בהחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 4206/16 **מדינת ישראל נ. טחימר** (3/11/16). החלטה זו ניתנה לעניין מניין ימי המעצר בהתאם להוראות סעיפים 61 ו-62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), וזאת לצורך קביעת תקופות פיקוחו של בית המשפט העליון על מידת הפגיעה בנאשמים עקב המגבלות המוטלות עליהם עקב מעצרו בטרם הורשעו, כאשר לעניין עצורים בפיקוח אלקטרוני נקבעה תקופת פיקוח שאורכה כפול בטרם יהיה צורך באישורו של בית המשפט העליון להארכתה. מנגד, נקבע בע"פ 7768/15 הנ"ל, כי תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני לא תקוזז מתקופת המעצר שתיגזר על הנאשם. קביעה זו נעשתה לאחר שבית המשפט העליון, מפי כב' השופט ג'ובראן נתן דעתו מפורשות למשמעו של המפתח שנקבע בהוראות סעיפים 61 ו-62 לעניין תקופת פיקוחו של בית המשפט העליון כאמור, והגיע למסקנה חד משמעית, שנתקבלה על דעת חברי ההרכב פה אחד.

50. דעתנו ניתנה לטיעונו של הסניגור, הנשענים לכאורה על דברים שנאמרו בפסק הדין בע"פ 532/71 **בחמוצקי נ' מדינת ישראל** [28.3.1972]. לא מצאנו כל דבר בפסק הדין השולל החלת עקרונות של מוסר בגזירת עונשה של הנאשמת. נהפוך הוא, דיני העונשין של מדינת ישראל, כמו כל המערכת המשפטית, נשענים על עקרונות של שיוויון, צדק ומוסר. לאורם של עקרונות אלה יש לפרש כל נורמה משפטית, ובכללה גם נורמות פליליות (ראה **לדרמן, מטרות החיקוק, "המטרייה הנורמטיבית" והפרשנות בפלילים**, הפרקליט ל"ז 159, תשמ"ז). הדברים אשר נאמרו על ידי הסניגור לעניין זה, כאילו "מוסריות היא לא חלק ממדיניות ושיקולי ענישה" (עמוד 289 לפרוט' שורה 13) אינם מקובלים עלינו. בית המשפט בהליך הפלילי אינו מסתפק בנטילת אחריות והבעת חרטה מן השפה אל החוץ, ואין לקבל את שיטת הסניגור כאילו "זה לא משנה למה הוא עושה את זה". על בית המשפט להתרשם כי הנאשמת 2 אכן הביעה חרטה כנה ונטולת על עצמה אחריות על המעשה, ולא רק מחמת העובדה שאינה רוצה לשוב לבית הסוהר. במקרה שלפנינו, לא הובאה בפנינו, בסופו של יום, כל טענה כאילו הנאשמת 2 אינה נוטלת על עצמה אחריות. ניכר היה כי המעצר הממושך בו שהתה אכן גרם לה לעשות חשבון נפש, וכי חרטתה נבעה מעומק ליבה ולא מחמת שיקולים אחרים של קבלת טובת הנאה. על כן, על אף שאיננו מקבלים את טיעונו הסניגור, מקובל עלינו כי אכן הנאשמת 2 הביעה חרטה ונטלה על עצמה אחריות. עם זאת, אין בדעתנו לבחון את השיקולים שעמדו בבסיס ההסכמה של הנאשמת

להגיע להסדר הטיעון.

51. שירות המבחן מציין בתסקירו את הנסיבות אשר הביאו את הנאשמת 2 לעבור את העבירות. נראה כי בתקופה שקדמה למעשים מושא כתב האישום, נחשפה הנאשמת 2 למידעים קשים אודות המתרחש בסוריה והיא החלה לחוש חרדה כי המצב הקשה בסוריה יזלוג גם אל תוך רמת הגולן ויפגע בתושבים המקומיים. כאשר שמעה את הקריאות מן הרחוב, היא יצאה, לדבריה, באופן ספונטני מן הבית והצטרפה להמונים אשר עשו את דרכם לעבר האמבולנס. כזאת נעשה לדבריה, מבלי שחשבה על השלכות המעשים ופעלה מתוך דחף בלתי נשלט וליבוי ההמונים.

קצינת המבחן התרשמה כי הבעת החרטה שהביעה הנאשמת, קשורה בעיקר לעוצמת הפגיעה שהסבה לבני משפחתה הקרובים. חייה כיום מתנהלים תחת רגשות אשם נוכח הפגיעה הקשה שהסבו מעשיה למשפחתה ולבתה הקטינה.

באשר להתרשמות בנוגע לסיכויי השיקום, אל מול הסיכון, מעריכה קצינת המבחן כי הנאשמת 2 בעלת יכולת התקשרות בטוחה מסוימת, אך אינה מפותחת וכי היא מתקשה ליצור קשר ולהיעזר בגורמי תמיכה בסביבה. היא מתקשה לבטא את צרכיה ומצוקותיה. לעיתים הינה פועלת מתוך תמריץ רגעי וללא שיקול דעת. אין התרשמות מרגשי אמפטיה כנים כלפי נפגעי העבירה. ההתרשמות הינה כי עיקר האמפטיה מופנית כלפי בני משפחתה, הנתפסים על ידה כקורבנות מעשיה.

שירות המבחן מעריך כי מאסר בפועל לתקופה ממושכת, עלול להוביל להשלכות קשות מבחינת מצבה הרגשי של הנאשמת 2 וחוסנה הנפשי של בתה הצעירה. אין המדובר באישה בעלת קווי אישיות עבריינים. על כן, ממליץ שירות המבחן שלא למצות עימה את הדין.

52. הבאנו בין שיקולינו את העובדה כי בתה הצעירה של הנאשמת 2 סובלת מבעיות נפשיות, אשר כעולה מן התיעוד הרפואי שהוצג, נובעות בין היתר מניתוקה מאמה. אין ספק כי מצבה של הילדה אינו טוב וכי היא זקוקה לטיפול. עם זאת, אין אנו רואים מקום שלא לגזור על הנאשמת את העונש ההולם רק מחמת מצבה זה של הבת. יש לזכור, כי בכל מקרה, הניתוק מהאם לא יגיע לכדי תקופה ממושכת.

53. דעתנו ניתנה לעובדה כי הנאשמת 2 הודתה לאחר שהגיעה להסדר טיעון. ברם, אין אנו מקבלים את טיעוני הסניגור כאילו מדובר בהודיה בהזדמנות הראשונה לאחר שהוגש נגדה כתב האישום הנכון. כתב האישום תוקן בהתאם להסכמת הצדדים בהסדר הטיעון וכך נתייחס אליו ולהודיה במסגרת ההסדר כפי שמתייחס בית המשפט לכל הסדר טיעון, אשר חזקה עליו כי הינו מגבש את כל הסכמות הצדדים, כולל מתחם הענישה ההולם אותו גיבשו במסגרת גיבוש ההסכם.

54. מובן, כי בבואנו לגזור את עונשה של הנאשמת, אנו מתחשבים בכך כי מדובר באם למשפחה המטפלת

בילדים, חסרת עבר פלילי, אשר קיימה עד כה אורח חיים נורמטיבי.

55. ושוב נזכיר, כי אל מול כל השיקולים שפורטו לעיל, נישאת כעננה חומרת העבירה שביצעה הנאשמת 2, עליה עמדנו לעיל. עבירה זו אינה מסוג העבירות שבעטיין ניתן לומר כי שיקולי המוסר, הצדק, ההגנה על שלום הציבור ועל שלום היחיד, לא יובאו בחשבון במסגרת שיקולי הענישה. שיקולי הענישה, הכוללים גמול והרתעה, מחייבים גזירת עונש הולם.

56. בהתאם, לאחר שקילת כל השיקולים שפורטו לעיל, אנו מחליטים כי העונש המתאים לנאשמת 2 יעמוד על 22 חודשי מאסר קנס ומאסר מותנה.

סוף דבר:

א. על הנאשם מס' 1 נגזרים העונשים הבאים:

1. עונש מאסר בפועל למשך 7 שנים ו- 8 חודשים. מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו שהינה החל מיום 23.7.15 ועד היום.
2. עונש מאסר מותנה למשך 18 חודשים, והתנאי הוא שלא יעבור, משך שלוש שנים, כל עבירת אלימות מסוג פשע.
3. עונש מאסר מותנה למשך 6 חודשים, כאשר התנאי הוא שלא יעבור משך שנתיים כל עבירת אלימות כנגד גופו של אדם מסוג עוון.
4. אנו משיתים על הנאשם 1 קנס כספי בסך של 10,000 ₪ או חודשיים מאסר חלף הקנס.

ב. על הנאשמת מס' 2 אנו גוזרים את העונשים הבאים:

1. עונש מאסר בפועל למשך 22 חודשים. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרה של הנאשמת מיום 7.7.15 עד ליום 17.7.16.
2. עונש מאסר מותנה למשך 12 חודשים, והתנאי הוא כי במשך תקופה זו לא תעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.
3. עונש מאסר מותנה למשך 6 חודשים, והתנאי הוא כי משך תקופה זו לא תעבור כל עבירת אלימות כנגד גופו של אדם שהינה מסוג עוון.
4. אנו משיתים על הנאשמת מס' 2 קנס כספי בסך של 3,000 ₪ או מאסר של חודש ימים חלף הקנס.

הודעה לצדדים זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן והודע היום כ"ג חשוון תשע"ז, 24/11/2016 במעמד הנוכחים.

ב' ארבל, שופט
סגן נשיא - אב"ד

ש' אטרש, שופט

י' אברהם, שופט

הוקלדעלידיאיריתאסולין